

STEPHEN
KING

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Νύρνη Γρηή

Έγραψαν για την Πύρινη οργή

«Ο μετρ του ψυχολογικού θρίλερ στα καλύτερά του.»

–*Associated Press*

«Η Πύρινη οργή αποδεικνύει, με τρόπο που... παγώνει το αίμα, ότι ο Στίβεν Κινγκ είναι πράγματι μοναδικός.»

–*Time*

«Ο Στίβεν Κινγκ είναι, πολύ απλά, καυτός... αναμφίβολα, ο καλύτερος στο είδος του.»

–*Playboy*

«Απόκοσμο, τρομακτικό... ξεπερνάει κατά πολύ τα όρια του φόβου.»

–*Publishers Weekly*

«Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στο σύγχρονο τοπίο της μυθιστοριογραφίας του τρόμου και του υπερφυσικού, ο Στίβεν Κινγκ είναι... ο βασιλιάς του είδους.»

–*Houston Chronicle*

«Το πιο “δεμένο” μυθιστόρημα τρόμου του Στίβεν Κινγκ... αλλά και το πιο τρομακτικό. Εδώ το Κακό έχει ανθρώπινη προέλευση και, άρα, είναι απολύτως πιστευτό.»

–*Cosmopolitan*

«Η διεισδυτική ματιά του Κινγκ στην ανθρώπινη συμπεριφορά, η ικανότητά του να πλάθει μυθιστορηματικούς χαρακτήρες και οι πρωτότυποι διάλογοι θα σας μαγέψουν.»

–*The Columbus Dispatch*

«Με ξεχωριστό και εντυπωσιακό τρόπο, ο Κινγκ έχει δημιουργήσει ένα μικρό μυθιστορηματικό πετράδι.»

-Chicago Tribune

«Τρομακτικό και καθηλωτικό.»

-Miami Herald

«Εξαιρετικό, αληθινά εντυπωσιακό, με ταχύ ρυθμό και αμείωτο σασπένς. Ένα συναρπαστικό θρίλερ.»

- Providence Journal

«Αμείωτος τρόμος, απίστευτη ένταση... Μια μεγάλη περιπέτεια... Πραγματικά απολαυστικό!»

-New Haven Register

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ/ΟΛΜΠΙΑΝΙ

1

«Μπαμπά, κουράστηκα», γκρίνιαξε το κοριτσάκι με το κόκκινο παντελόνι και την πράσινη μπλούζα. «Γίνεται να σταματήσουμε;»

«Όχι ακόμα, γλυκιά μου.»

Εκείνος ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας με φαρδιές πλάτες, φθαρμένο και γδαρμένο κοτλέ σακάκι και μονόχρωμο καφέ υφασμάτινο παντελόνι. Προχωρούσαν πιασμένοι χέρι χέρι, ανηφορίζοντας την Τρίτη Λεωφόρο στη Νέα Υόρκη, περπατώντας γρήγορα, τρέχοντας σχεδόν. Γύρισε το κεφάλι του και, κοίταξε, το πράσινο αυτοκίνητο ήταν ακόμα εκεί, κινούμενο αργά στη λωρίδα δίπλα στο πεζοδρόμιο.

«Σε παρακαλώ, μπαμπά. Σε παρακαλώ.»

Την κοίταξε και είδε πόσο ωχρό ήταν το πρόσωπό της. Κάτω από τα μάτια της είχε μαύρους κύκλους. Τη σήκωσε και τη στήριξε στο λυγισμένο χέρι του, δεν ήξερε όμως πόσο θα άντεχε να συνεχίσουν έτσι. Ένωθε κι εκείνος κουρασμένος και η Τσάρλι δεν ήταν πια και τόσο ελαφριά.

Ήταν πεντέμισι το απόγευμα και η Τρίτη Λεωφόρος ήταν πηγμένη στην κίνηση. Τώρα πια διέσχιζαν τους κάθετους δρόμους κοντά στο τέρμα της λεωφόρου, και εκείνοι οι δρόμοι ήταν πιο σκοτεινοί, με λιγότερη κίνηση... Όμως αυτό ακριβώς τον φόβιζε.

Έπεσαν πάνω σε μια κυρία που έσπρωχνε ένα καλάθι γεμάτο ζαρζαβατικά. «Πρόσεχε λιγάκι πού πας, 'ντάξει;» του είπε και στη συνέχεια χάθηκε, καθώς την κατάπιε το βιαστικό πλήθος.

Το μπράτσο του είχε αρχίσει να κουράζεται και έπιασε την Τσάρλι με το άλλο χέρι. Για άλλη μία φορά κοίταξε φευγαλέα πίσω του και το πράσινο αυτοκίνητο παρέμενε εκεί, να τους ακολουθεί από κοντά, σε απόσταση περίπου μισού τετραγώνου. Στα μπροστινά καθίσματα υπήρχαν δύο άντρες και του φάνηκε πως είδε κι έναν τρίτο στο πίσω κάθισμα.

Και τώρα τι κάνω;

Δεν γνώριζε την απάντηση. Ήταν κουρασμένος και τρομαγμένος και δυσκολευόταν να σκεφτεί. Τον είχαν πετύχει σε άσχημη στιγμή, και τα καθάρματα κατά πάσα πιθανότητα το γνώριζαν. Το μόνο που ήθελε να κάνει ήταν να κάτσει στο βρόμικο κράσπεδο και να ουρλιάξει από την απογοήτευση και τον φόβο του. Όμως κάτι τέτοιο δεν θα έλυne κανένα πρόβλημα. Εκείνος ήταν ο ενήλικας. Έπρεπε να βάλει το μυαλό του να δουλέψει για λογαριασμό και των δυο τους.

Και τώρα τι κάνουμε;

Χωρίς λεφτά. Αυτό ίσως ήταν το μεγαλύτερο πρόβλημα, μετά τους τύπους στο πράσινο αυτοκίνητο. Στη Νέα Υόρκη δεν μπορούσες να κάνεις το παραμικρό χωρίς λεφτά. Στη Νέα Υόρκη όσοι δεν είχαν λεφτά εξαφανίζονταν· τους κατάπιναν οι δρόμοι και δεν τους έβλεπες ποτέ ξανά.

Για άλλη μία φορά γύρισε το κεφάλι και κοίταξε· είδε ότι το πράσινο αυτοκίνητο είχε πλησιάσει περισσότερο και ο ιδρώτας άρχισε να κυλάει λίγο πιο γρήγορα στην πλάτη και στα χέρια του. Αν ήξεραν όσα υποψιαζόταν ότι ήξεραν –αν ήξεραν ότι του είχε απομείνει ελάχιστη από την ώθηση– ίσως επιχειρούσαν να τον βγάλουν απ' τη μέση επιτόπου. Αδιαφορώντας πλήρως για τον κόσμο τριγύρω. Στη Νέα Υόρκη, αν κάτι δεν σε αφορά άμεσα, αναπτύσσεις μια περίεργη τυφλότητα. Άραγε καταγράφουν την πορεία μου; αναρωτήθηκε με απόγνωση ο Άντι. Αν

ναι, τότε ξέρουν, και το μόνο που μου απομένει είναι να βάλω τις φωνές. Αν ναι, γνώριζαν το μοτίβο. Αφότου ο Άντι απέκτησε κάποια χρήματα, τα περίεργα πράγματα έπαψαν να συμβαίνουν για ένα διάστημα. Τα πράγματα που τους ενδιέφεραν.

Συνέχισε να προχωράς.

Βεβαίως, αφεντικό. Εντάξει, αφεντικό. Πού πάμε;

Το μεσημέρι είχε πάει στην τράπεζα, καθώς είχε ενεργοποιηθεί το ραντάρ του –εκείνο το αλλόκοτο προαίσθημα ότι οι άλλοι πλησίαζαν ξανά. Είχε χρήματα στην τράπεζα και με την Τσάρλι μπορούσαν να τα βγάλουν πέρα σε περίπτωση ανάγκης. Κι όμως συνέβη το εξής περίεργο: ο Άντριου ΜακΓκί δεν διέθετε πια λογαριασμό στην Τράπεζα Κέμικαλ Άλαϊντ της Νέας Υόρκης, ούτε προσωπικό, ούτε εταιρικό, ούτε ταμειευτήριο. Τα πάντα είχαν γίνει καπνός και τότε κατάλαβε πως αυτή τη φορά ήθελαν πραγματικά να τον ξεκάνουν. Είναι δυνατόν να είχαν περάσει μόλις πεντέμισι ώρες από τότε;

Ίσως όμως και να απέμενε μια χαραμάδα. Μια τσοσηδά χαραμάδα. Είχε μεσολαβήσει σχεδόν μία βδομάδα από την τελευταία φορά –με εκείνον τον αυτοκτονικό τύπο στα γραφεία της εταιρίας Εταίροι Εμπιστοσύνης, που είχε έρθει στην τακτική συμβουλευτική συνεδρία το βράδυ της Πέμπτης και ξαφνικά άρχισε να μιλάει με μια απόκοσμη ηρεμία για το πώς είχε αυτοκτονήσει ο Χέμινγουεϊ. Και καθώς έφευγε, ο Άντι γλίστρησε χαλαρά το χέρι του στους ώμους του αυτοκτονικού τύπου και χρησιμοποίησε την ώθηση. Τώρα σκεφτόταν πικρόχολα πως ήλπιζε να άξιζε τον κόπο. Αφού, κατά τα φαινόμενα, ο ίδιος και η Τσάρλι θα πλήρωναν το τίμημα. Ευχήθηκε σχεδόν να υπήρχε αντήχηση...

Όχι. Απόδωξε τη σκέψη, τρομοκρατημένος και αηδιασμένος με τον εαυτό του. Δεν άξιζε να το εύχεται σε κανέναν.

Μια χαραμάδα, ικέτευσε. Τίποτ' άλλο, Θεέ μου, μόνο μια ελάχιστη χαραμάδα. Αρκετά μεγάλη για να ξεφύγουμε με την Τσάρλι απ' αυτό το μπλέξιμο.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι θα το πληρώσω ακριβά... συν το γεγονός ότι για έναν μήνα θα είμαι σαν νεκρός, σαν ραδιόφωνο με καμένη λυχνία. Μπορεί και για έξι βδομάδες. Εκτός κι αν όντως πεθάνω, με το άχρηστο μυαλό μου να κυλάει απ' τα αυτιά μου. Τι θα γινόταν τότε η Τσάρλι;

Πλησίαζαν στην Εβδομηκοστή Οδό και είχαν κόντρα το φως του ήλιου. Η κίνηση ήταν πυκνή στον κάθετο δρόμο και οι πεζοί συνωστίζονταν στη γωνία. Και ξαφνικά κατάλαβε ότι εκεί θα τους στρίμωνχαν οι τύποι από το πράσινο αυτοκίνητο. Για να τους πιάσουν ζωντανούς αν μπορούσαν, όμως αν θεωρούσαν πως υπάρχει πρόβλημα... σίγουρα τους είχαν ενημερώσει και για την Τσάρλι.

Μπορεί να μη μας θέλουν άλλο ζωντανούς. Ίσως αποφάσισαν να διατηρήσουν τα πράγματα ως έχουν. Τι κάνεις όταν η εξίσωση είναι λάθος; Τη σβήνεις απ' τον πίνακα.

Ένα μαχαίρι στην πλάτη, ένα πιστόλι με σιγαστήρα, ίσως κάτι πιο εξεζητημένο – μια σταγόνα σπάνιου δηλητηρίου στη μύτη μιας βελόνας. Σπασμοί στη γωνία Τρίτης και Εβδομηκοστής Οδού. Αστυνόμε, ο άντρας αυτός φαίνεται πως υπέστη καρδιακή προσβολή.

Έπρεπε να δοκιμάσει να χωθεί στη χαραμάδα. Ήταν το μόνο που του απέμενε.

Έφτασαν στους πεζούς που περίμεναν στη γωνία. Στην απέναντι πλευρά, το ΣΤΟΠ για τους πεζούς άναβε σταθερά και του φαινόταν ατελείωτο. Κοίταξε πίσω. Το πράσινο αυτοκίνητο είχε σταματήσει. Οι πόρτες απ' την πλευρά του πεζοδρομίου άνοιξαν και από μέσα βγήκαν δύο τύποι κοστουμαρισμένοι. Νεαροί, με λεία μάγουλα. Έδειχναν πολύ πιο ξεκούραστοι απ' όσο ένιωθε ο Άντι ΜακΓκί.

Άρχισε να σπρώχνει για να περάσει μέσα από το συγκεντρωμένο πλήθος, με το βλέμμα του να αναζητά φρενιασμένα ένα άδαιο ταξί.

«Ει, φίλε...»

«Για όνομα του Θεού, δικέ μου!»

«Σε παρακαλώ, κύριος, πρόσεχε τον σκύλο μου...»

«Με συγχωρείτε... με συγχωρείτε...» έλεγε απεγνωσμένα ο Άντι. Έψαξε για ταξί. Ούτε για δείγμα. Οποιαδήποτε άλλη στιγμή ο δρόμος θα ήταν γεμάτος με δαύτα. Αισθανόταν τους τύπους από το πράσινο αυτοκίνητο να τους πλησιάζουν, να συλλαμβάνουν τον ίδιο και την Τσάρλι, να τους πηγαίνουν Κύριος οίδε πού, στο Εργαστήριο, σε κάποιο άλλο αναθεματισμένο μέρος ή να κάνουν κάτι ακόμα χειρότερο...

Η Τσάρλι έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του και χασμουρήθηκε.

Ο Άντι είδε ένα άδειο ταξί.

«Ταξί! Ταξί!» φώναξε, χειρονομώντας αλαφιασμένα με το ελεύθερο χέρι του.

Πίσω του, οι δύο άντρες άφησαν τα προσχήματα κι άρχισαν να τρέχουν.

Το ταξί σταμάτησε.

«Ακίνητος!» φώναξε ένας από τους άντρες. «Αστυνομία! Αστυνομία!»

Μια γυναίκα προς την πίσω πλευρά του πλήθους ούρλιαξε κι αμέσως μετά οι πάντες άρχισαν να σκορπίζουν.

Ο Άντι άνοιξε την πίσω πόρτα του ταξί κι έχωσε μέσα την Τσάρλι. Κάθισε δίπλα της. «Στο Αεροδρόμιο ΛαΓκουάρντια, και σανίδωσέ το», είπε.

«Σταμάτα, ταρίφα. Αστυνομία!»

Ο ταξιτζής γύρισε το κεφάλι προς τη φωνή και ο Άντι χρησιμοποίησε την ώθηση –πολύ απαλά. Ένα στιλέτο πόνου καρφώθηκε στο μέτωπο του Άντι, για να τραβηχτεί αμέσως μετά, αφήνοντας μια αμυδρή εστία άλγους, που θύμιζε πρωινό πονοκέφαλο –όπως αυτούς που σε βασανίζουν όταν πιάνεται ο αυχένας σου στον ύπνο.

«Νομίζω ότι κυνηγάνε τον μαύρο με το καρό τζόκεϊ», είπε στον ταξιτζή.

«Α, μάλιστα», είπε ο οδηγός και απομακρύνθηκε αργά από το πεζοδρόμιο. Άρχισαν να κατεβαίνουν την Ανατολική Εβδομηκοστή Οδό.

Ο Άντι γύρισε να κοιτάξει. Οι δύο τύποι στέκονταν μόνοι στο κράσπεδο. Οι υπόλοιποι πεζοί δεν ήθελαν μπλεξίματα. Ο ένας έβγαλε έναν ασύρματο από τη ζώνη του κι άρχισε να μιλά. Αμέσως μετά έφυγαν.

«Εκείνος ο μαύρος», είπε ο οδηγός, «τι έκανε; Λες να λήστεψε καμιά κάβα;»

«Δεν ξέρω», είπε ο Άντι, προσπαθώντας να σκεφτεί πώς να χειριστεί την κατάσταση, πώς να εκμεταλλευτεί τον ταξιτζή όσο το δυνατόν περισσότερο, χρησιμοποιώντας τη λιγότερη δυνατή ώθηση. Άραγε είχαν προλάβει να δουν τον αριθμό κυκλοφορίας του ταξί; Δεν μπορούσε παρά να υποθέσει πως ναι. Όμως δεν θα ήθελαν να μπλέξουν την τοπική ή την πολιτειακή αστυνομία, ενώ, τουλάχιστον για κάποιο διάστημα, θα παρέμεναν αιφνιδιασμένοι και μπερδεμένοι.

«Όλοι οι μαύροι σ' αυτή την πόλη είναι πρεζάκια», είπε ο οδηγός. «Όπως σε βλέπω και με βλέπεις.»

Η Τσάρλι ήταν έτοιμη να αποκοιμηθεί. Ο Άντι έβγαλε το κοτλέ σακάκι, το δίπλωσε και το έχωσε κάτω από το κεφάλι της. Είχε αρχίσει να αισθάνεται μια αμυδρή ελπίδα. Αν έπαιζε σωστά τα χαρτιά του, ίσως και να τα κατάφερνε. Η θεά Τύχη τού είχε στείλει κάποιον που ο Άντι θα χαρακτήριζε (χωρίς καμία προκατάληψη) ως αγαθιάρη. Έναν από εκείνους τους τύπους που έμοιαζε ευκολότερο να τους ωθήσεις, ως το τέλος· ήταν λευκός (για κάποιο λόγο οι Ασιάτες ήταν οι πιο δύσκολοι)· ήταν αρκετά νέος (με τους ηλικιωμένους ήταν σχεδόν αδύνατο) και μέτριας ευφυΐας (οι ευφυείς ωθούνταν πιο εύκολα απ' όλους, οι χαζοί πιο δύσκολα, ενώ με τους διανοητικά καθυστερημένους δεν είχες καμία τύχη).

«Άλλαξα γνώμη», είπε ο Άντι. «Πήγαινε μας σε παρακαλώ στο Όλμπανι.»

«Πού;» Ο οδηγός τον κάρφωσε με το βλέμμα από το καθρεφτάκι. «Ρε φίλε, δεν γίνεται να πάρω κούρσα για Όλμπανι. Μήπως παλάβωσες;»

Ο Άντι έβγαλε το πορτοφόλι του που περιείχε ένα και μοναδικό χαρτονόμισμα του ενός δολαρίου. Ευχαρίστησε τον Θεό που το ταξί δεν ήταν από εκείνα με τα αλεξίσφαιρα διαχωριστικά, χωρίς καμία δυνατότητα να επικοινωνήσεις με τον οδηγό παρά μόνο μέσα από τη σχισμή για τα χρήματα. Η άμεση επαφή διευκόλυνε την ώθηση. Δεν είχε καταφέρει να καταλήξει αν η αιτία ήταν ψυχολογική ή όχι, και αυτή τη στιγμή δεν είχε καμία σημασία.

«Θα σου δώσω πεντακόσια δολάρια», είπε ήρεμα ο Άντι, «αν με πας με την κόρη μου στο Όλμπανι. Εντάξει;»

«Για όνομα του Θεού, κύριος...»

Ο Άντι έχωσε το χαρτονόμισμα στο χέρι του ταξιτζή και όταν εκείνος χαμήλωσε το βλέμμα για να το κοιτάξει, ο Άντι τον ώθησε... τον ώθησε έντονα. Για μερικές στιγμές τρόμου φοβήθηκε ότι το κόλπο δεν θα έπιανε, ότι δεν είχε απομείνει κάτι, ότι είχε ξύσει τον πάτο του βαρελιού όταν ανάγκασε τον οδηγό να δει τον ανύπαρκτο μαύρο με το καρό τζόκεϊ.

Κι έπειτα ήρθε η αίσθηση –συνοδευόμενη όπως πάντα από το ατσάλινο στιλέτο του πόνου. Ταυτόχρονα ένιωσε το στομάχι του να βαραίνει και το έντερό του να σφίγγεται από έναν αρρωστημένο, βασανιστικό πόνο. Σήκωσε το τρεμάμενο χέρι του στο πρόσωπό του και αναρωτήθηκε μήπως ετοιμαζόταν να ξεράσει... ή να πεθάνει. Για μία και μοναδική στιγμή ήθελε να πεθάνει, όπως συνέβαινε πάντα όταν το παράκανε –και τότε αντήχησε νοσηρά στο μυαλό του η αποχαιρετιστήρια ατάκα ενός ραδιοφωνικού παραγωγού από πολύ παλιά, που έλεγε να το κάνεις, όχι να το παρακάνεις, χωρίς να εξηγήει σε τι αναφερόταν. Αν εκείνη τη στιγμή του έβαζε κάποιος στο χέρι ένα πιστόλι...

Έπειτα λοξοκοίταξε την Τσάρλι, την Τσάρλι που κοιμόταν, την Τσάρλι που τον εμπιστευόταν για να τους γλιτώσει απ’

αυτό το μπλέξιμο όπως είχε κάνει όλες τις προηγούμενες φορές, την Τσάρλι που πίστευε ακράδαντα ότι ο Άντι θα ήταν δίπλα της όταν ξυπνούσε. Ναι, από όλα τα μπλεξίματα, μόνο που δεν ήταν παρά το ίδιο μπλέξιμο, το ίδιο μαλακισμένο μπλέξιμο, και το μόνο που έκαναν ήταν να το βάζουν στα πόδια. Ένωσε τη σκοτεινή απόγνωση να τον πιέζει στο βάθος των ματιών του.

Η αίσθηση πέρασε... όχι όμως και ο πονοκέφαλος. Ο πονοκέφαλος θα επιδειωνόταν όλο και περισσότερο, μέχρι να γίνει ένα τεράστιο βάρος, στέλνοντας δυνατούς πόνους στο κεφάλι και στον λαιμό του με κάθε σφυγμό. Τα έντονα φώτα θα τον έκαναν να δακρύζει ασταμάτητα, καρφώνοντας οδυνηρά βελάκια στη σάρκα ακριβώς πίσω από τα μάτια του. Τα ιγμόρειά του θα έκλειναν και θα αναγκαζόταν να αναπνέει από το στόμα. Στους κροτάφους του θα ένιωθε τρυπάνια. Οι ασήμαντοι ήχοι θα ενισχύονταν, οι συνηθισμένοι ήχοι θα θύμιζαν κομπρεσέρ, οι έντονοι ήχοι θα ήταν αβάσταχτοι. Ο πονοκέφαλος θα επιδειωνόταν σε σημείο που να νιώθει ότι το κεφάλι του συνθλιβόταν στη μέγκενη του ιεροεξεταστή. Στη συνέχεια θα παρέμενε σε αυτό το επίπεδο για έξι, οχτώ ή ακόμα και δέκα ώρες. Αυτή τη φορά δεν ήξερε για πόσο. Πρώτη φορά χρησιμοποιούσε την ώθηση τόσο έντονα ενώ βρισκόταν στα όρια της εξάντλησης. Για όσο χρονικό διάστημα παρέμενε στη μέγκενη του πονοκεφάλου, ουσιαστικά θα ήταν άχρηστος. Η Τσάρλι θα αναγκαζόταν να τον φροντίσει. Το σίγουρο ήταν πως το είχε ξανακάνει... τότε όμως είχαν σταθεί τυχεροί. Πόσες φορές θα μπορούσες να έχεις την τύχη με το μέρος σου;

«Τι να πω, κύριος, δεν ξέρω...»

Με άλλα λόγια, σκεφτόταν πως ο Άντι μάλλον είχε μπλεξίματα με την αστυνομία.

«Η συμφωνία ισχύει, αρκεί να μην το αναφέρεις στο κοριτσάκι μου», είπε ο Άντι. «Έμεινε μαζί μου για δύο βδομάδες. Αύριο το πρωί πρέπει να επιστρέψει στη μητέρα της.»

«Δικαιώματα επίσκεψης», είπε ο ταξιτζής. «Τα ξέρω απέξω κι ανακατωτά.»

«Βλέπεις, υποτίθεται ότι θα τη γυρίζα πίσω με το αεροπλάνο.»

«Στο Όλμπανι; Μάλλον στο Όζαρκ, έτσι δεν είναι;»

«Ακριβώς. Όμως το θέμα είναι ότι μου κόβονται τα γόνατα με τα αεροπλάνα. Ξέρω ότι ακούγεται τρελό, αλλά αυτό μου συμβαίνει. Συνήθως τη γυρίζω με το αμάξι, αλλά αυτή τη φορά η πρώην μου με έπρηξε και... ξέρω 'γω;» Όντως, ο Άντι δεν ήξερε. Είχε σκαρφιστεί επιτόπου την ιστορία και εκείνη τη στιγμή έδειχνε να οδηγείται σε αδιέξοδο. Κυρίως λόγω εξάντλησης.

«Δηλαδή σας αφήνω στο παλιό αεροδρόμιο του Όλμπανι και, για τη μανούλα, πήρατε το αεροπλάνο, έτσι;»

«Ακριβώς.» Ο πόνος σφυροκοπούσε το κεφάλι του.

«Επίσης, για τη μανούλα, δεν είσαι κο-κο-κο, σωστός;»

«Ναι.» Κο-κο-κο; Μα τι διάολο εννοούσε; Ο πόνος είχε αρχίσει να χειροτερεύει.

«Πεντακόσια δολάρια για να αποφεύγεις το αεροπλάνο», είπε σκεφτικός ο οδηγός.

«Προσωπικά, τ' αξίζει και με το παραπάνω», είπε ο Άντι και προχώρησε σε μια τελική, ελάχιστη ώθηση. Με πολύ σιγανή φωνή, μιλώντας σχεδόν ψιθυριστά στο αυτί του ταρίφα, πρόσθεσε, «κανονικά, το ίδιο πρέπει να νιώθεις κι εσύ.»

«Κοίτα», είπε ο οδηγός με φωνή σχεδόν ονειροπόλα. «Δεν σκοπεύω να αρνηθώ πεντακόσια δολάρια. Όπως σε βλέπω και με βλέπεις.»

«Εντάξει», είπε ο Άντι κι έγειρε ξανά πίσω. Ο ταξιτζής είχε ικανοποιηθεί. Δεν είχε απορίες για τις μάλλον άθλιες δικαιολογίες του Άντι. Δεν αναρωτιόταν για ποιο λόγο ένα εφτάχρονο κορίτσι επισκεπτόταν τον πατέρα της για δύο βδομάδες μέσα στον Οκτώβριο, ενώ τα σχολεία είχαν αρχίσει να λειτουργούν. Δεν αναρωτιόταν για το γεγονός ότι κανένας από τους δυο τους

δεν κουβαλούσε ούτε καν ένα σακίδιο. Δεν ανησυχούσε για το παραμικρό. Είχε υποκύψει στην ώθηση.

Και τώρα ο Άντι ετοιμαζόταν να πληρώσει το τίμημα.

Ακούμπησε το χέρι του στο πόδι της Τσάρλι. Η μικρή κοιμόταν βαθιά. Ήταν σε κίνηση όλο το απόγευμα –από τη στιγμή που ο Άντι πήγε στο σχολείο της και την πήρε από την αίθουσα της δευτέρας τάξης με κάποια μισοξεχασμένη δικαιολογία... η γιαγιά είναι πολύ άρρωστη... τηλεφώνησε στο σπίτι... με συγχωρείτε που αναγκάζομαι να την πάρω πριν τελειώσει το μάθημα. Και πίσω απ' όλα αυτά ένα τεράστιο κύμα ανακούφισης. Τον τρόμαξε η σκέψη ότι θα κοιτούσε στην τάξη της κυρίας Μίσκιν και θα έβλεπε κενή τη θέση της Τσάρλι, με τα βιβλία της τακτοποιημένα στο εσωτερικό του θρανίου: *Όχι, κύριε ΜακΓκί... έφυγε με τους φίλους σας πριν από δύο ώρες περίπου... είχαν ένα σημείωμα από σας... δεν έκανα καλά;* Οι αναμνήσεις για τη Βίκυ είχαν αρχίσει να επιστρέφουν μα και ο ξαφνικός τρόμος εξαιτίας του άδειου σπιτιού εκείνη τη μέρα. Το τρελό κυνηγητό του για να βρει την Τσάρλι. Αφού την είχαν αρπάξει ήδη μία φορά, ω ναι.

Όμως η Τσάρλι ήταν εκεί. Πόσο κοντά είχαν φτάσει; Τους είχε προλάβει για μισή ώρα; Δεκαπέντε λεπτά; Λιγότερο; Δεν ήθελε να το σκέφτεται. Έφαγαν ένα καθυστερημένο μεσημεριανό στο Νέιθανς και πέρασαν το υπόλοιπο απόγευμα σε διαρκή κίνηση –ο Άντι μπορούσε πια να παραδεχτεί ότι βρισκόταν σε κατάσταση απόλυτου πανικού– με το μετρό, τα λεωφορεία και κυρίως με τα πόδια. Η Τσάρλι είχε εξαντληθεί πλέον.

Την κοίταξε τρυφερά για ώρα. Τα μαλλιά της έφταναν στους ώμους, με το υπέροχο ξανθό χρώμα τους, και, έτσι όπως κοιμόταν, είχε μια γαλήνια ομορφιά. Έμοιαζε τόσο πολύ στη Βίκυ, που ήταν οδυνηρό. Ο Άντι έκλεισε τα μάτια του.

Στο μπροστινό κάθισμα ο ταξιτζής κοίταξε με απορία το χαρτονόμισμα των πεντακοσίων δολαρίων που του είχε δώσει ο τύ-

πος. Το έχωσε στην ειδική θήκη της ζώνης του όπου έβαζε τα φιλοδωρήματα. Δεν του φαινόταν περίεργο που ο τύπος στο πίσω κάθισμα τριγύρναγε με τα πόδια στη Νέα Υόρκη μαζί με ένα κοριτσάκι κι ένα χαρτονόμισμα των πεντακοσίων δολαρίων στην τσέπη. Δεν αναρωτιόταν πώς θα κατάφερνε να δικαιολογήσει την κούρσα στο αφεντικό του. Σκεφτόταν μόνο πόσο θα ενθουσιαζόταν η φίλη του, η Γκλεν. Η Γκλένις τού έλεγε διαρκώς πόσο ασήμαντη και πεζή ήταν η δουλειά του ταξιτζή. Να δούμε τώρα τι θα έκανε βλέποντας το ασήμαντο, πεζό χαρτονόμισμα των πεντακοσίων δολαρίων.

Στο πίσω κάθισμα, ο Άντι καθόταν με το κεφάλι γερμένο πίσω και τα μάτια κλειστά. Ο πονοκέφαλος ερχόταν, ερχόταν, εξίσου ανυποχώρητος με ένα μαύρο άλογο χωρίς καβαλάρη σε νεκρική πομπή. Άκουγε στους κροτάφους του τους ήχους από τις οπλές: *μπαπ... μπαπ... μπαπ.*

Κυνηγημένοι. Εκείνος και η Τσάρλι. Ήταν τριάντα τεσσάρων ετών και μέχρι πέρσι δίδασκε φιλολογικά μαθήματα στο Κρατικό Πανεπιστήμιο του Χάρισον, στο Οχάιο. Το Χάρισον ήταν μια ήσυχη πανεπιστημιούπολη. Το παλιό, καλό Χάρισον, η καρδιά των κεντρικών ΗΠΑ. Ο παλιός, καλός Άντριου ΜακΓκί, ένας εκλεκτός, έντιμος νεαρός. Πώς ήταν εκείνο το γνωμικό; Γιατί ο αγρότης αποτελεί τον πυλώνα της κοινότητας; Επειδή στέκει πάντα αγέρωχος στο χωράφι του.

Μπαπ, μπαπ, μπαπ, το δίχως καβαλάρη μαύρο άλογο με τα κόκκινα μάτια να διασχίζει τους διαδρόμους του μυαλού του, με τις πεταλωμένες οπλές να τινάζουν απαλούς, γκριζούς σβόλους εγκεφαλικού ιστού, αφήνοντας απόκρυφα ίχνη σε σχήμα μισοφέγγαρου που θα γέμιζαν με αίμα.

Ο ταρίφας ήταν αγαθιάρης. Σίγουρα. Ένας εξαιρετικός ταρίφας.

Λαγοκοιμήθηκε και είδε το πρόσωπο της Τσάρλι. Και το πρόσωπο της Τσάρλι έγινε το πρόσωπο της Βίκης.

Ο Άντι ΜακΓκί και η σύζυγός του, η χαριτωμένη Βίκυ. Της είχαν βγάλει τα νύχια, το ένα μετά το άλλο. Της είχαν βγάλει τέσσερα νύχια πριν η Βίκυ σπάσει και τους μιλήσει. Σ' αυτό το συμπέρασμα είχε καταλήξει ο Άντι. Αντίχειρας, δείκτης, μέσος, παράμεσος. Και μετά: Σταματήστε. Θα μιλήσω. Θα σας πω ό,τι θέλετε να μάθετε. Μόνο σταματήστε τον πόνο. Σας παρακαλώ. Οπότε είχε μιλήσει. Και μετά... ίσως και να ήταν ατύχημα... και μετά η γυναίκα του είχε πεθάνει. Ορισμένα πράγματα υπερβαίνουν τους δυο μας, κάποια άλλα υπερβαίνουν τους πάντες.

Πράγματα όπως το Εργαστήριο, για παράδειγμα.

Μπαπ, μπαπ, μπαπ, το χωρίς καβαλάρη μαύρο άλογο έρχεται, πλησιάζει, όλο και πιο πολύ: ιδού, ένα μαύρο άλογο.

Ο Άντι κοιμήθηκε.

Και θυμήθηκε.

2

Υπεύθυνος του πειράματος ήταν ο δόκτορας Ουάνλες. Ήταν χοντρός, με μαλλιά αραιά πια, ενώ είχε τουλάχιστον μία μάλλον περίεργη συνήθεια.

«Κυρίες και κύριοι, θα κάνουμε μια ένεση σε καθέναν από εσάς τους δώδεκα νεαρούς και νεαρές», είπε σκίζοντας το χαρτάκι ενός τσιγάρου στο σταχτοδοχείο που υπήρχε μπροστά του. Τα μικρά ροδαλά δάχτυλα τράβηξαν το λεπτό τσιγαρόχαρτο, με αποτέλεσμα να ξεχυθούν οι μικροσκοπικοί κώνοι του χρυσοκάστανου καπνού. «Έξι απ' αυτές τις ενέσεις περιέχουν νερό. Οι άλλες έξι περιέχουν νερό ανάμεικτο με ελάχιστη ποσότητα μιας χημικής ένωσης που την αποκαλούμε Μονάδα Έξι. Η ακριβής φύση της ένωσης είναι απόρρητη, ουσιαστικά όμως πρόκειται για μια ουσία υπνωτική και ελαφρώς παραισθησιογόνα. Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι η ουσία θα χορηγηθεί με τη διπλά τυφλή μέθοδο... με άλλα λόγια, ούτε εσείς ούτε εμείς θα γνωρίζουμε

ποιος έλαβε την καθαρή δόση και ποιος όχι. Θα το διαπιστώσουμε εκ των υστέρων. Και οι δώδεκα θα βρίσκεστε υπό στενή παρακολούθηση για σαράντα οχτώ ώρες μετά τη χορήγηση του διαλύματος. Ερωτήσεις;»

Υπήρχαν αρκετές, που στην πλειονότητά τους αφορούσαν την ακριβή σύνθεση της Μονάδας Έξι –η αναφορά της λέξης «απόρρητη» ήταν σαν να ξαμολάς λαγωνικά στα ίχνη ενός κατάδικου που το έσκασε. Ο Ουάνλες κατάφερε να ξεφύγει αρκετά επιδέξια από αυτές τις ερωτήσεις. Κανένας δεν έκανε την ερώτηση που απασχολούσε περισσότερο τον εικοσιδυάχρονο Άντι ΜακΓκί. Σκέφτηκε να σηκώσει το χέρι στην παύση που μεσολάβησε στο σχεδόν άδειο αμφιθέατρο του κτιρίου που χρησιμοποιούσαν από κοινού τα Τμήματα Ψυχολογίας και Κοινωνιολογίας του Χάρισον και να ρωτήσει: «Για ποιο λόγο καταστρέφετε όλα αυτά τα τσιγάρα;» Προτίμησε να μην το κάνει. Προτίμησε να αφήσει τη φαντασία του να οργιάσει όση ώρα διαρκούσε αυτή η βαρετή διαδικασία. Προσπαθούσε να κόψει το τσιγάρο. Οι στοματικοί τύποι τα καπνίζουν· οι πρωκτικοί τα διαλύουν. (Η σκέψη έκανε τον Άντι να χαμογελάσει και κάλυψε το στόμα με το χέρι του.) Ο αδερφός του Ουάνλες είχε πεθάνει από καρκίνο του πνεύμονα και ο γιατρός εκτόνωνε συμβολικά την επιθετικότητα του κατά της βιομηχανίας καπνού. Εκτός κι αν ήταν ένα από εκείνα τα κραυγαλέα τικ που οι πανεπιστημιακοί καθηγητές αισθάνονταν υποχρεωμένοι να επιδεικνύουν παρά να καταπνίγουν. Ο Άντι είχε έναν καθηγητή φιλολογίας στο δεύτερο έτος στο Χάρισον (ευτυχώς, ο άνθρωπος είχε βγει πια στη σύνταξη) που μύριζε διαρκώς τη γραβάτα του, ενώ ταυτόχρονα παρέδιδε μάθημα για τον Ουίλιαμ Ντιν Χάουλις και την άνοδο του ρεαλισμού.

«Αν δεν υπάρχουν άλλες ερωτήσεις, θα σας ζητήσω να συμπληρώσετε αυτά τα ερωτηματολόγια και περιμένω να σας δω στις εννιά ακριβώς, την επόμενη Τρίτη.»

Δύο μεταπτυχιακοί βοηθοί μοίρασαν τις φωτοτυπίες με τις είκοσι πέντε γελοίες ερωτήσεις, στις οποίες έπρεπε να απαντήσεις με ένα ναι ή ένα όχι. #8 - Έχετε υποβληθεί ποτέ σε ψυχοθεραπεία; #14 - Θεωρείτε ότι έχετε βιώσει κάποια αυθεντική μεταφυσική εμπειρία; #18 - Έχετε καταναλώσει ποτέ παραισθησιογόνες ουσίες; Μετά από έναν στιγμιαίο δισταγμό ο Άντι τσέκαρε το «όχι» στην τελευταία, ενώ σκεφτόταν, στο σωτήριο έτος 1969, ποιος δεν έχει;

Για το ερευνητικό πρόγραμμα τον είχε ενημερώσει ο Κούνισι Τρέμοντ, ο συγγάτοικός του στο πανεπιστήμιο. Ο Κούνισι ήξερε ότι η οικονομική κατάσταση του Άντι δεν ήταν στα καλύτερά της. Ήταν Μάιος και ο Άντι ολοκλήρωνε τις σπουδές του· θα αποφοιτούσε τεσσαρακοστός σε σύνολο πεντακοσίων έξι φοιτητών, και τρίτος στο πρόγραμμα φιλολογίας. Όμως με αυτά δεν μπορείς να αγοράσεις πατάτες, όπως είχε πει στον Κούνισι, που σπούδαζε ψυχολογία. Το φθινόπωρο ο Άντι σκόπευε να ξεκινήσει μεταπτυχιακό και το πακέτο υποτροφίας-φοιτητικού δανείου μετά βίας θα κάλυπτε τη διατροφή και τα δίδακτρα, προκειμένου να παραμείνει στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα του Χάρισον. Όμως όλα αυτά θα ξεκινούσαν το φθινόπωρο και στο ενδιάμεσο υπήρχαν οι θερινές διακοπές. Το καλύτερο που είχε καταφέρει να βρει μέχρι στιγμής ήταν μια υπεύθυνη, γεμάτη προκλήσεις θέση σε ένα βενζινάδικο της Arco, στη νυχτερινή βάρδια.

«Πώς θα σου φαινόταν να βγάλεις στα γρήγορα δύο κατοστάρικα;» είχε ρωτήσει ο Κούνισι.

Ο Άντι μάζεψε τα μακριά, σκουρόχρωμα μαλλιά μπροστά από τα πράσινα μάτια του και χαμογέλασε πλατιά. «Σε ποιες αντρικές τουαλέτες πρέπει να στηθώ;»

«Πρόκειται για ένα παραψυχολογικό πείραμα», είπε ο Κούνισι. «Ωστόσο οφείλω να σε προειδοποιήσω ότι υπεύθυνος του προγράμματος είναι ο Τρελογιατρός.»

«Δηλαδή;»

«Η Αυτού Μεγαλειότης ο Ουάνλες, ρε μπούφο. Ένας ευτραφής σαμάνος του, εεε, Τμήματος Ψυχολογίας.»

«Και γιατί τον αποκαλούν Τρελογιατρό;»

«Να», είπε ο Κουίνσι, «επειδή είναι άνθρωπος και των ινδικών χοιριδίων και του Σκίνερ¹. Συμπεριφοριστής. Οι συμπεριφοριστές δεν είναι και τόσο αγαπητοί στις μέρες μας.»

«Α», είπε ο Άντι, μπερδεμένος.

«Επίσης φορά μικρά γυαλιά χωρίς σκελετό με πολύ χοντρούς φακούς, που τον κάνουν να μοιάζει μ' εκείνον τον τύπο που συρρίκνωνε τον κόσμο στην ταινία *Δρ Σάικλοπς*. Την έχεις δει;»

Ο Άντι, καθότι εθισμένος στις μεταμεσονύχτιες προβολές, την είχε δει, και ένιωσε να βρίσκεται σε πιο ασφαλή νερά. Παρ' όλα αυτά, δεν ήταν σίγουρος αν ήθελε να συμμετέχει στο οποιοδήποτε πείραμα ενός καθηγητή που χαρακτηρίζεται (α) άνθρωπος των ινδικών χοιριδίων και (β) Τρελογιατρός.

«Δεν φαντάζομαι να θέλουν να συρρικνώσουν ανθρώπους, έτσι;» ρώτησε.

Ο Κουίνσι είχε γελάσει με την καρδιά του. «Όχι, αυτό το κάνουν αποκλειστικά όσοι ασχολούνται με τα ειδικά εφέ σε ταινίες δευτέρας διαλογής», είπε. «Το Τμήμα Ψυχολογίας διεξάγει διάφορα πειράματα χρησιμοποιώντας ήπια παραισθησιογόνα. Σε συνεργασία με την Υπηρεσία Πληροφοριών.»

«Τη CIA;» ρώτησε ο Άντι.

«Ούτε τη CIA ούτε το Υπουργείο Άμυνας ή την Εθνική Ασφάλεια», είπε ο Κουίνσι. «Με μια υπηρεσία χαμηλότερου προφίλ από όλες αυτές. Έχεις ακούσει για το Εργαστήριο;»

«Μπορεί να 'χω διαβάσει κάτι στο ένθετο κάποιας κυριακάτικης εφημερίδας. Δεν είμαι σίγουρος.»

Ο Κουίνσι άναψε την πίπα του. «Ανάλογα πειράματα γίνονται σε όλους τους κλάδους», είπε. «Στην ψυχολογία, στη χη-

¹ Σ.τ.Μ.: Σκίνερ, Μπόρος Φρέντερικ (1904-1990). Αμερικανός ψυχολόγος και εφευρέτης, από τους σημαντικούς θεμελιωτές του συμπεριφορισμού.

μεία, στη φυσική, στη βιολογία... ακόμα και οι κοινωνιολόγοι βλέπουν κατά καιρούς το χρώμα του χρήματος. Ορισμένα προγράμματα χρηματοδοτούνται από την κυβέρνηση. Οτιδήποτε, από τον τρόπο ζευγαρώματος της μύγας τσετσέ μέχρι τις πιθανές μεθόδους απόρριψης των χρησιμοποιημένων καλύκων πλουτωνίου. Μια υπηρεσία σαν το Εργαστήριο αναγκάζεται να ξοδεύει τον ετήσιο προϋπολογισμό της προκειμένου να δικαιολογήσει την εκταμίευση ενός ανάλογου ποσού την επόμενη χρονιά.»

«Πολύ με προβληματίζουν αυτές οι μαλακίες», είπε ο Άντι.

«Προβληματίζουν σχεδόν κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο», είπε ο Κούνισι με ένα ήρεμο, απροβλημάτιστο χαμόγελο. «Όμως το τρένο συνεχίζει την πορεία του. Γιατί ενδιαφέρεται ο κλάδος των πληροφοριών για τα ήπια παραισθησιογόνα; Ποιος ξέρει; Εγώ πάντως, όχι. Ούτε εσύ. Κατά πάσα πιθανότητα ούτε κι εκείνοι. Όμως οι αναφορές κάνουν μια χαρά τη δουλειά τους στις μυστικές επιτροπές όταν έρχεται η ώρα για την κατανομή των κονδυλίων. Σε κάθε τμήμα έχουν κι από ένα πιστό σκυλάκι. Στο Τμήμα Ψυχολογίας του Χάρισον, το σκυλάκι τους είναι ο Ουάνλες.»

«Και η διοίκηση δεν έχει πρόβλημα;»

«Αγόρι μου, μην είσαι αφελής.» Είχε καταφέρει να ανάψει την πίπα του και ξεφυσούσε μεγάλα, βρομερά συννεφάκια καπνού στο καθιστικό του μίζερου διαμερίσματος. Η φωνή του έγινε αντίστοιχα πιο ρευστή, πιο πομπώδης, πιο μπακλειϊκή². «Ό,τι είναι καλό για τον Ουάνλες είναι καλό και για το Τμήμα Ψυχολογίας του Χάρισον, που την επόμενη χρονιά θα αποκτήσει δική του στέγη –τέρμα πια η υποτιμητική συγκατοίκηση με

² Σ.τ.Μ.: Αναφορά στον Ουίλιαμ Μπάκλεϊ, συντηρητικό συγγραφέα και σχολιαστή με ιδιαίτερη επιρροή στους συντηρητικούς κύκλους της Αμερικής στα τέλη της δεκαετίας του 1970 και στις αρχές της δεκαετίας του 1980, με ύφος αρκετά στομφώδες.

τους κοινωνιολόγους. Και ό,τι είναι καλό για το Τμήμα Ψυχολογίας είναι καλό και για το Κολέγιο Χάρισον. Και για το Οχάιο. Και μπλα μπλα μπλα.»

«Πιστεύεις ότι είναι ασφαλές;»

«Δεν θα το δοκιμάζαν σε εθελοντές φοιτητές αν δεν είναι ασφαλές», είπε ο Κούνισι. «Αν έχουν έστω και την παραμικρή αμφιβολία, το δοκιμάζουν πρώτα σε ινδικά χοιρίδια και μετά σε κατάδικους. Να είσαι σίγουρος πως ό,τι βάλουν μέσα σου έχει μπει σε περίπου τριακόσια άτομα πριν από σένα, με τις αντιδράσεις τους να καταγράφονται προσεκτικά.»

«Δεν μ' αρέσει η ιστορία με τη CIA...»

«Το Εργαστήριο.»

«Υπάρχει διαφορά;» ρώτησε σκυθρωπά ο Άντι. Κοίταξε την αφίσα που είχε ο Κούνισι, με τον Ρίτσαρντ Νίξον όρθιο μπροστά από ένα τσακισμένο, μεταχειρισμένο αυτοκίνητο. Ο Νίξον χαμογελούσε πλατιά, κάνοντας και με τα δύο χέρια το σήμα της νίκης, με τα κοντόχοντρα δάχτυλά του. Ο Άντι δυσκολευόταν ακόμα να πιστέψει ότι ο τύπος είχε εκλεγεί πρόεδρος, κάτι λιγότερο από έναν χρόνο πριν.

«Τι να πω –σκέφτηκα ότι θα 'θελες να βγάλεις δύο κατοστάρικα.»

«Γιατί δίνουν τόσο πολλά;» ρώτησε καχύποπτα ο Άντι.

Ο Κούνισι σήκωσε τα χέρια με απόγνωση. «Άντι, το κράτος κερνάει! Δεν το καταλαβαίνεις; Πριν από δύο χρόνια το Εργαστήριο πλήρωσε σχεδόν τριακόσιες χιλιάδες δολάρια για μια μελέτη σκοπιμότητας σχετικά με τη μαζική παραγωγή ενός ποδηλάτου με εκρηκτικό μηχανισμό –και αυτό σίγουρα δημοσιεύτηκε στους κυριακάτικους *Times*. Μάλλον είχε σχέση με το Βιετνάμ, αν και κανένας δεν μπορεί να είναι σίγουρος. Όπως συνήθιζε να λέει και ο Φίμπερ ΜακΓκί³: “Εκείνη τη στιγμή έμοιαζε πολύ καλή ιδέα”.» Ο Κούνισι άρχισε να αδειάζει την πίπα του με

³ Σ.τ.Μ.: Ραδιοφωνικός κωμικός χαρακτήρας (1935-1959).

«Γλυκιά μου, είσαι μια σπίθα... ένας τεράστιος αναπτήρας Ζίρρο.»

Πριν από έναν χρόνο, ο Άντι ήταν ένας φιλήσυχος οικογενειάρχης, υποδειγματικός φιλόλογος στο Πανεπιστήμιο του Χάρισον. Τώρα είναι ένας κυνηγημένος άνθρωπος –και, το χειρότερο, μαζί του είναι κυνηγημένη και η κόρη του η Τσάρλι.

Η Τσάρλι είναι ένα χαριτωμένο κορπσάκι με κοτσίδες, ευτυχισμένο και υγιέστατο, αλλά διαθέτει ένα τρομακτικό χάρισμα. Είναι ένα χάρισμα που δεν το θέλει –γιατί της δίνει δυνάμεις που δεν ελέγχει– και κάθε βράδυ πριν κοιμηθεί προσεύχεται να μην το έχει όταν ξυπνήσει. Υπάρχουν όμως κάποιοι που θεωρούν αυτό το χάρισμα ιδιαίτερα χρήσιμο, και είναι αποφασισμένοι να κάνουν τα πάντα για να τη βρουν και να αποκτήσουν τον έλεγχο των δυνάμεών της –ή να την εξολοθρεύσουν...

Το *Firestarter* ήταν ένα από τα πρώτα μυθιστορήματα του Stephen King, μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο από τον Dino de Laurentiis, και κυκλοφορεί για πρώτη φορά στα ελληνικά!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δαυσκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-799-9

9 789604 617999